

אוסף סיפורים 'שיג'

מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך שמואל אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

הסתפקות במועט (בית זכריה, עלון 270)

לפני למעלה מחמישים שנה, עת כיהן מרן הרב שטיינמן זצ"ל כראש ישיבת "כפר סבא", הנהלת הישיבה סיכמה עמו על גובה שכר החודשי שיינתן לו, אך מצבה הכלכלי של הישיבה לא אפשר לה לעמוד בהתחייבות, והרב לא אמר מילה ואף לא רמז בעניין. מאכלים מבושלים ירדו מעל שולחנם של בני הזוג שטיינמן במשך כל ימות השבוע! גם בשבת, עת כל ישראל מענגים את שולחנם בבשר ודגים, להם לא היה במה לרכוש את המוצרים היקרים האלו. וכך סיפרה לימים הרבנית תמר ע"ה לנכדיה: "ביום שישי הייתי הולכת לשוק וקונה שני חצילים. פרסתי אותם לפרוסות וטיגנתי אותם, לאחר שהרב קידש על היין ובצע לחם המשנה, הגשתי לו מנת 'דגים' – פרוסת חציל מטוגן. משסיים לאכול שר זמירות, אומר דברי תורה ערבים ואז הגשתי לו מנה 'בשרית' – פרוסת חציל מטוגן ... במשך שש שנים רצופות! שבת אחר שבת, אכלו חלה וחציל בתור דגים ובתור בשר.

כעבור שש שנים התמנה להנהלת הישיבה מנהל חדש צעיר ונמרץ. בשומעו כי בבית הרב אוכלים בשבת חצילים וחלה בלבד, מיהר ביום שישי ובא לרבנית ע"ה והגיש לה מעטפה עם כסף שיספיק לקניית עוף ודגים לכבוד שבת. הרבנית לא סיפרה לבעלה הגדול כי חפצה להפתיע אותו ובסעודת שבת, לאחר שבצע על החלה, הגישה לו מנה אמתית של דג! הרב לא שאל מאומה ואכל את הדג, וכאשר הוגשה לו גם מנת העוף התעניין ושאל את הרבנית מנין היה לה כסף לקנות מוצרים יקרים כאלו. הרבנית השיבה בשמחה, כי המנהל החדש נתן לה את המגיע להם. הרב הרחרח מעט ופנה לרעייתו ע"ה ושאל: האם החצילים היו לך כל כך רעים? ענתה בנחרצות: לא! "אם כן", - פסק בעלה הגדול – "חבל על כספי הישיבה. במוצאי שבת קודש השיבי את יתרת הכסף, ונמשיך לענג את השבת בחצילים..."

השודדים והציצית (על-פי ספרו של צבי ג'יקובס)

זלמן סטרן, צעיר מקנטקי שבארה"ב, נכנס לישיבת 'הדר התורה' בברוקלין, שנועדה לצעירים כמוהו, שלא זכו לחינוך יהודי. הוא ביקש להשלים את הידע ביהדות שהיה חסר לו. זה היה בשנת תשל"ב (1972).

כצלב במקצועו, רצה לשלב לימודים ועבודה. בימים רכן על ספרי הלימוד, ובלילות יצא לעבוד בצילום חתונות. בכסף שהשתכר שילם את שכר הלימוד בישיבה.

אבל ראש הישיבה, הרב ישראל ג'יקובסון, ראה כי אחרי ערב של עבודה, שמסתיים מאוחר, קשה לצעיר להתרכז בלימודים ביום המחרת. הוא אמר לו: "אל תדאג בעניין שכר הלימוד. קח פסק זמן מהעבודה בלילות והתמסר ללימוד". זלמן התלבט ולבסוף השיב: "אני לא רוצה לוותר על אפיק הפרנסה, אבל אצמצם את ימי עבודתי".

שבוע לאחר מכן, במוצאי שבת, בשעה עשר בערב, יצא לפגישה עם צלב חתונות ברובע קווינס. הפגישה נסתיימה לקראת אחת אחר חצות. הוא נכנס לתחנת הרכבת התחתית ואחרי המתנה ממושכת עלה לרכבת בדרכו חזרה. הקרונות היו ריקים. הנסיעה התמשכה, וזלמן החל לחשוש שאולי תעה בדרך. הוא ניסה לעיין במפה שהייתה תלויה על דופן הקרון, אך זו הושחתה בגרפיטי.

כשהרכבת עצרה בתחנה החליט לצאת ממנה. הוא ניגש לקופה, ומצא שם פקיד אפרו-אמריקני מעיין בספר תנ"ך. "אדוני, האם תוכל להסביר לי כיצד להגיע לקראון הייטס?", שאל.

הפקיד האיר לו פנים: "עליך לעלות לרכבת A למנהטן וברחוב 42 להחליף למס' 2. בלילה רכבת A נוסעת פעם בשעה. היית צריך להמשיך ברכבת שבה נסעת", הוסיף.

זלמן הביט בשעונו בייאוש. השעה הייתה רבע לשלוש לפנות בוקר.

"יש קיצור דרך, אם אתה מעוניין", אמר הפקיד.

הוא שרטט מסלול על דף נייר: "צא ביציאה הזאת. פנה ימינה. בפינת הבניין תמצא גדר ובה חור. עבור מבעד לחור ולך לאורך פסי הרכבת. בסוף השטח הזה תמצא גשר קטן וישן, העובר מעל פסי הרכבת. עבור את הגשר. בצד השני של הגשר יש מדרגות המובילות לסמטה. פנה ימינה בסמטה ולך לאורכה חמישה או שישה רחובות. לימין תמצא רציף מוגבה ובו קו מתאים".

זלמן יצא מתחנת הרכבת, מצא גדר חלודה, זחל מבעד לחור בגדר וחצה שטח מוזנח. עכשיו הגיע לגשר וחצה אותו בזהירות. תחתיו ראה בתי מגורים שרופים, ערימות אשפה ושרבוטי מחאה על הקירות. הוא הבין שנקלע לאזור לא-נעים.

כשנכנס לסמטה החשוכה נשמעה קריאה: "רוקן את הכיסים שלך!".

דמות של גבר צעיר צצה מתוך האפילה. האיש דרך אקדח. "רוקן את הכיסים שלך!" ציווה שוב.

זלמן הישיר מבט לעבר העיניים שנצצו בחושך. "אני רוצה לומר לך משהו", התאמץ להסתיר את בהלתו. "א-לוקים ציווה שבע מצוות לכל אדם בעולם, ואחת מהן היא האיסור לגנוב. אם תגנוב, תאבד את עולמך".

התוקף שתק לרגע ואחר-כך פלט בזעף: "אני שונא יהודים!".

עוד גברתן הגיח מתוך החושך, ובידו אלה. "למה זה לוקח לך כל-כך הרבה זמן?!", רטן.

"היהודי הזה משגע אותי", השיב הראשון בתסכול.

"תירה בו", הורה השני.

זלמן התערב: "אמרתי לו, שאם יגנוב – יאבד את חיי הנצח".

האיש האוחז באלה נפנף בה בחוסר סבלנות. "הא-לוקים שלך לָבֵן?", שאל. "אני לא אוהב א-לוקים בצבע לבן".

"אלוקים שלי בלתי-נראה", המשיך זלמן את השיחה המוזרה, "אך הוא ברא את כל הצבעים".

השניים השתתקו לרגע אך מייד קרא בעל האלה: "אני ארוקן את כיסו של היהודי!".

הוא תחב את ידו לכיסו של זלמן והחל נובר בו. אצבעותיו הסתבכו בגדילי הציצית שהשתלשלו ממכנסיו. הוא משך את ידו החוצה, אבל הציציות נכרכו סביב אצבעותיו. האיש נבהל. הוא ניער את ידו כאחוז תזזית, הצליח לשחרר את אחיזת חוטי הציצית, ונסוג.

"ליהודי הזה יש הגנה על הכיסים!", צווח בפחד.

זלמן הסביר להם על מצוות ציצית: "יש פה חמישה קשרים ושמונה חוטים – שלוש-עשרה, ועם הערך המספרי של המילה 'ציצית' אנו מגיעים ל-613, שזה המספר של מצוות הא-ל".

השניים הביטו זה בזה בחוסר אמון. "אני רוצה לראות את הא-לוקים שלך!", אמר בעל האלה, "איך אני יכול לראות אותו?".

זלמן השיב: "א-לוקים ממלא את כל המציאות, וגם אתכם, אך אם אתם בוחרים לעשות את הרע בעיניו, אתם רק כמו מקל ביד".

בעל האלה נעלם מהשטח. השני התקרב לזלמן. "לאן אתה צריך להגיע?", שאל בנימה ידידותית.

"לרכבת מס' 2", ענה זלמן.

"אתה עלול למות שש פעמים לפני שתגיע ליעדך, אבל אל דאגה – אגן עליך". כשהוא אוחז באקדח ביד אחת וידו השנייה כרוכה סביב כתפו של זלמן צעדו השניים לעבר הרציף.

בבוקר סיפר זלמן לרב ג'ייקובסון את חוויות הלילה. "אני חושב שהבנתי את מה שא-לוקים רצה לרמוז לי", אמר בחיוך. בארבע השנים הבאות התמסר ללימוד, והרב דאג לכל צרכיו.

" והיה לכם לציצית" [ט"ו, ל"ט] [טובך יביעו]

בן תורה מובהק, עמל בתורה ובעל מידות, חלה לא עלינו, במחלה הקשה. הצעיר, הלומד באחת הישיבות הקדושות המובחרות, התייסר בייסורי אימים, והחל לקבל טיפולים כימותרפיים בבית החולים. בבואו אל המחלקה אמרה לו האחות שכדי לקבל את הטפול הוא צריך ללבוש בגדים סטריליים ולכן עליו להחליף את בגדיו באלה של בית החולים. הבחור הסכים לכך, אלא שכיוון שבבית החולים אין בגד של ארבע כנפות, הביא עמו לטפול הבא ציצית מכובסת ומגוהצת היטב, כזו שתענה על דרישת בית החולים לבגד סטרילי.

כאשר ראתה האחות את הטלית קטן שלו על הבגדים של בית החולים, אמרה לו שלא יוכל לעבור את הטפול עד שיסיר את הציצית מעליו. כל ניסיונותיו להסביר לה שמדובר בבגד מכובס ונקי, עלו בתוהו. האחות סירבה להעניק לו את הטפול הכימותרפי. הבחור היה איתן בדעתו וסרב אף הוא להוריד את הציצית. ישב אפוא והמתין מחוץ למחלקה.

כעבור שלש שעות חלף במקום אחד מבכירי הרופאים במחלקה, ושאל את בחור הישיבה מה הוא עושה כאן ולמי הוא ממתין. שטח הבחור בפניו את הבעיה, ומשמע זאת הרופא נכנס פנימה, אל חדר הטפולים, ולאחר מס' רגעים יצא משם נרגש כולו ואמר לו שיכנס למחלקה ויקבל את הטפול המגיע לו כשהטלית קטן עליו: "דברתי עם האחות והכל בסדר" אמר לבחור. " אחר כך אספר לך למה התרגשתי. " בתום הטפול הקשה, נגש הרופא אל הבחור, ואמר לו: אני לא דתי אבל הפעם זכיתי לראות כיצד הא-לוקים שומר על הדתיים. כשנכנסתי למחלקה כדי לשכנע את האחות שאין כל בעיה עם הציצית שלך, רציתי לראות איזה טפול אתה מקבל, ומה מאד נדהמתי להיווכח שהאחות התכוונה לבצע בשגגה טפול לא מתאים, שהיה עלול לדרדר את מצבך למכת מות מהירה. " אבל אם לא היית מתעקש ועומד בתוקף על

רצונך ללבוש את הציצית, הטפול היה כבר מתבצע, ומי יודע באיזה מצב היית נתון, ברגע זה נמנע ממך אסון נורא."

הנה גם בדורנו מתרחשים אירועים מסמרי שער שכאלה. בחור צעיר שהגיע לבית החולים בגפו, ללא הוריו, ובלי שידו של אדם מבוגר אוחזת בו, מתעקש להיות עבד נאמן לאביו שבשמים מי צייד אותו בכוחות נפש שכאלו, אם לא שהן הן מידות הנפש המצויות בלב כל יהודי, בתוקף היותו בן למלך מלכי המלכים.

ועשו להם ציצית" בחור הישיבה שניצל בזכות הציצית (אור דניאל).

מצוות ציצית שכרה מרובה, ובקריאת שמע הפסוק המקדים לפני פרשת ציצית הוא, "למען ירבו ימיכם וימי בניכם", ומצוות ציצית השקולה בכל רגע ורגע כנגד תר"ג מצוות ודאי שיכולה להגן על האדם ואף להוסיף לו חיים ממש.

מעשה נפלא אירע עם תלמידי חביבי שלמד בישיבת עטרת כהנים בירושלים, באחד הימים עת סיים את לימודיו בחצות הלילה והלך לביתו, אירע לו מה שאירע ועל כך סיפר במכתב אישי אלי: "בערב כ' מרחשוון תשנ"ח, בשעה 24:00 לערך, יצאנו גבריאלי הרשברג הי"ד ואנוכי מהישיבה ברחוב הגיא אל הדירה בה התגוררנו ("בית גבריאלי" כיום) הנמצאת כעשר דקות הליכה מהישיבה. סמוך לדירה, ב"סמטת הג'בשה", זינקו לעברנו לפתע מחבלים, מטווח של מטרים בודדים, והחלו לירות לעברנו מנשק אוטומטי. גבריאלי הי"ד נפצע פצעי מוות. אני נפצעתי בחזה ובלסת ובכוחות לא לי הצלחתי לרוץ חזרה בדרך ממנה באנו. המחבל רדף אחרי מספר מטרים ופגע בי ביד וברגל. שבעה כדורים פגעו בי.

המשכתי לרוץ לכיוון רחוב הגיא עוד כמאה וחמישים מטר, כשלתע הבחנתי שיוצא לרחוב מאבטח מהבית היהודי היחיד ברחוב הגיא, "בית ויטנברג", הידוע כביתו של אריאל שרון. רציתי לצעוק לעברו, אך הלסת שלי, שספגה פגיעת כדור ישירה, הייתה שסועה לחלוטין ולשוני נפגעה אף היא, כך שכל מה שעלה בידי לעשות, היה לנפנף בידי ולנהום נהמות שהתיימרו להישמע כמילות "שמע ישראל". בתחילה המאבטח לא זיהה את הדמות שרצה לעברו ברחוב המוסלמי מן העלטה ללא כיפה כיוון שהיא נפלה תוך כדי מנוסתו, ללא אומר ודברים שלח המאבטח את ידו לנשקו האישי וכיוונו לראשי. שבריר של שניה הפריד ביני ובין המוות, בדמיוני כבר ראיתי את כדורי המאבטח חודרים לתוך גופי. נפלתי על הרצפה זב דם וחסר אונים. לפתע קרב המאבטח עם נשקו הדרוך והציב את הקנה מול רקתי, בחסדי ה' עלי אשר לא עזב חסדו מעמדי להשאירני בארץ החיים, הבחין המאבטח בפתילי הציצית שנשרכו מחולצתי המוכתמת בדם, מיד התעשת, והוציא את עגלת ההחיאה היחידה שהייתה באותה עת בכל הרובע, והעניק לי טיפול ראשוני שהציל את חיי".

עם היוודע לי על פציעתו הקשה של תלמידי נסעתי לבקרו בבית־הרפואה "הדסה", שם הוא סיפר לי כי המאבטח ביקר אותו ואמר לו: "אני לא מבין עד לרגע זה מדוע לא לחצתי על ההדק... הרי אנו לא לוקחים סיכונים. אנו יודעים שגם המחבלים מתחזים ועוטפים גופם בטלית ובכיפה. דע לך שיד ה' אחזה בידי ומנעה ממני ללחוץ על ההדק, אחרת מקומך היה ליד חברך ז"ל. הציצית, חוטי הציצית, שימשו עבורך חומת מגן והם היו יותר חזקים מהנשק שהיה ברשותי!". "חסדי ה' שנתן את הידע והתושייה לרופאיי" - כתב לי תלמידי - "וכנגד כל הציפיות

וההערכות, הבראתי והחלמתי לחלוטין תוך תקופה קצרה, וכעבור שמונה חודשים שבת לתפקד ללא מגבלות כלל". הנה לפנינו כוחה של מצוות ציצית, הנותנת חיים לשומריה. מי יודע מה היה עולה בגורלו של אותו בחור ישיבה אם ח"ו לא הייתה הציצית על גופו. ראוי לנו להתבונן, להשכיל ולהבין כי המצוות אותן אנו מקיימים נותנות לנו חיים, לעיתים מבלי שנדע או נרגיש כי בזכותן אנו ממשיכים לחיות!

זכות מצוות ציצית (פניני עין חמד, גיליון 798)

הוא שכב במחלקה הפנימית במרכז הרפואי איכילוב בתל-אביב. חדר אחד לפני החדר שבו החלים אחד מבני משפחתי מניתוח קשה. איש צנום, בשנות השבעים לחייו, שהשיבה כבר נזרקה בשערות ראשו וזקנו הדליל. בהתחלה פניו החיוורות ועיניו הבהות גרמו לי למקד בו מבט ממושך. אולם בביקוריי הבאים הבחנתי בשני דברים נוספים אשר הגבירו עוד יותר את תשומת ליבי אליו: האחד, תמיד ראיתיו מדבר באוזני מי שעמד ליד מיטתו או ששהה אותה שעה בחדרו. רופא, אחות, עובד תחזוקה או קרוב משפחה של השכן לחדר. תמיד הוא זה שדיבר והאחר שתק והקשיב. הוא ליווה את דבריו בתנועות ידיים נלהבות, כאילו תיאר מאורע מסעיר שהתרחש זה עתה. והדבר השני, מעל לפיג'מת הפסים האחידה שלבש כמו כל יתר החולים, עטה טלית-קטן גדולה במיוחד, צהובה מיושן, שהבליטה עוד יותר את מימדי גופו הכחוש. בליבי פנימה ידעתי כי זו רק שאלה של זמן עד אשר יבחין בי ויפתח גם עמי בשיחה ואכן לא טעיתי.

היה זה יום אחד בלבד לפני תום האשפוז של בן משפחתי. באופן חריג ביותר, הפעם לא עמד איש ליד מיטתו והחדר היה ריק ממבקרים. הוא ישב על מיטתו, ברגליים משוכלות, ובהה נכחו בחלל החדר, מפליג בהרהוריו. כשחלפתי ליד חדרו ונעצתי בו את עיניי הסקרניות, קלט אותן מיד. באותו הרגע סימן לי בתנועת אצבע מזמינה להיכנס אל תוך החדר.

קוראים לי דניאל ב.", הציג עצמו. "לבטח אתה שואל את עצמך מדוע אני לובש את הציצית הגדולה הזו מעל לבגדיי", אמר. "נער צעיר הייתי לפני פרוץ מלחמת העולם השנייה. גדלתי בבית חסידי. כשהייתי כבן חמש-עשרה שלחו אותי הורי ללמוד מקצוע. זמן קצר לאחר מכן כבר יצאתי לעבוד במקצוע שרכשתי, כדי לסייע בפרנסת המשפחה". את מרבית ימי עשיתי הרחק מהבית ורק מזמן לזמן חזרתי לביקורים קצרים. בכל פעם, כשיצאתי מהבית, היה אבי ז"ל נוהג ללוות אותי כברת דרך ולהשמיע באוזני דברי חיזוק ועידוד. 'השגח על עצמך, דניאל', אמר. 'התרחק מסביבה רעה ושמור על יהדותך. לך בדרך התורה למען נרווה ממך אני ואימך רוב נחת'. כך, באלו המילים פחות-או-יותר, בכל פעם ופעם".

קשיים רבים עברו עלי, אך בחסדי ה' עברתי את כולם בשלום ונותרתי דבוק ביהדותי. זמן קצר לאחר פרוץ המלחמה גויסתי לצבא ההונגרי, שבמשך תקופה היה כפוף לגרמניה הנאצית וסייע לה במלחמתה נגד צבאות הברית. גם כשהייתי חייל בצבא השתדלתי בכל מאודי לשמור על אורח חיים יהודי. לא תמיד הדבר עלה בידי. "אולם הייתה מצווה אחת שבגלל הקלות לשמור עליה, השתדלתי באופן מיוחד לקיימה - מצוות ציצית. פעמים רבות ראיתי את המוות מול עיניי, ובכל פעם נשאתי בליבי תפילה לה 'וניצלתי. תמיד חשבתי כי הציצית היא שמגינה עלי". אך הייתה גם פעם אחת שבה חשתי כי הציצית דווקא מסכנת אותי. היה זה לקראת סוף המלחמה. עם התקדמות כוחות הצבא הרוסי, לחמתי בקו החזית. באותה עת שרר כפור עז

ביותר ושלגים כבדים ירדו באזור שבו נלחמנו". "פלוגתנו נחלה מפלה אחרי מפלה, עד כי לא נותר ממנה הרבה. יום אחד נשארנו קומץ קטן של חיילים, מבודדים לגמרי בתוך מערת קרח באיזור מושלג, ללא מזון, מים וציוד מתאים. לצאת החוצה לא יכולנו, בגלל הסערה המשתוללת. ומצד שני, גם הישארות בתוך המערה הייתה כרוכה בסכנת חיים. בשלב מסוים ידענו כי מוכרחים אנו להשיג מזון ושתייה". פתאום שמענו קולות הולכים וקרבים לעברנו. הבנו כי מדובר בכוחות צבא ושמחתנו לא ידעה קץ. אלא שמהר מאוד הובררה לנו טעותנו המרה. אלה לא היו 'כוחותינו', אלא חיילי האויב הרוסי. כידוע, חיילים שנפלו בשבי במלחמת העולם לא זכו לתנאים משופרים, בלשון המעטה. הובאנו אל המפקדה הקרובה של הצבא הרוסי. התכוננו נפשית לגרוע מכול – חקירות, עינויים ואולי אפילו הוצאה להורג". תחילה הובאנו לבדיקת רופא. הייתי במתח נוראי בגלל הציצית. ידעתי שהרוסים אינם חובבי יהודים ואינם אוהבים חיילים המשרתים בשורות האויב. יכולתי לשער כיצד הם יגיבו לעבודה שאני גם יהודי וגם לוחם לצד הגרמנים". "נקטתי בכל סוג תחבולה כדי לדחות את מפגשי עם הרופא. לבסוף היה הדבר בלתי נמנע. כשהגיע תורי להיבדק, הצטוויתי לפשוט את הכותונת ואז התגלתה הציצית. קיוויתי שהרופא לא ראה מימיו ציצית ולא ידע מהי". "הסתבר שטעית. הרופא ידע גם ידע. הוא מישש את הציציות באצבעותיו. ליבי הלם בקרבי. לפתע הביט הרופא היישר לתוך עיניי ואמר לי, כמעט זעק: 'שמע ישראל!'. מעוצמת ההלם והתדהמה חשתי סחרחורת חריפה". "הבנתי שזו דרכו לספר לי כי גם הוא יהודי. נעניתי בניד ראש קל ודמעות נקשרו בעיניי. מאותו רגע והלאה נטל אותי הרופא תחת חסותו. בעזרת קשריו עם צמרת הפיקוד, הצליח לשכנע את יתר החיילים שלא לנגוע בי לרעה". "הוא אף דאג לי לאספקה סדירה של תרופות סולפה, שבאותו זמן היו חדשות ולא ניתנו לכל אחד, וודאי לא לשבויי מלחמה. בזכותו, נותרתי בחיים".

דניאל חייך ואמר: "מאז ועד היום אני מקפיד ללבוש את הציצית מעל לכל בגדי בכל מקום ובכל זמן: בקיץ ובחורף, בבית, ברחוב או כאן במיטה – תמיד הציצית מלמעלה. אני מקיים מעין נדר שנדרתי בליבי, לספר את סיפורי זה באוזני כל מי שאפגוש.

כאבי שיניים (מתוך שיעור מס' 159 בשער הבטחון)

מספר הרה"ח ר' משה קליגר הי"ו מביתר :

אמי נפטרה אתמול, בשבת פרשת בהעלותך תש"פ, וההלוויה התקיימה במוצאי שבת קודש. ביום ראשון התעוררתי ממנוחת הצהרים בשל כאבי שיניים איומים ונוראים, עד שראשי חישב להתפוצץ. "משה", אני שומע את אימא שלי ע"ה אומרת, "אתה הולך לישון רגוע? ולי יש חוב אצל רופא שיניים!" יצאתי מיד מהחדר לחפש את מספר הטלפון של רופא השיניים. ארבעה חודשים שכבה אמי בבית חולים. בשבוע של הפטירה היא דיברה אתי על כספים שמונחים בבית וביקשה שנחלקם לצדקה, ושאקח 200 שקלים מתוכם כדי לשלם חוב לרופא שיניים. הבנתי שהיא באה אלי כי אתי היא דיברה. אין מנוס, מוכרחים לטפל בעניין הרגע. התקשרתי למשרד של הרופא וביקשתי אותו בדחיפות עליונה, ולכן הוא עזב פצייןט באמצע טיפול. ביקשתי ממנו שיעיין ברשימות ויראה אם קיים חוב של אמי, אלה קליגר ע"ה. הרופא התפלא: "אמך הייתה מסודרת ושילמה תמיד בזמן". בכל זאת הסתכל ואמר: "כן, יש חוב קטן של מאתיים שקלים". ביקשתי ממנו שימחל על האיחור, ותיכף העניין יסודר. מיד

התקשרתי לבני, הלומד בישיבה בשכונת 'בית ישראל', וביקשתי שישגי 200 שקלים וילך למשרדו של הרופא, הממוקם סמוך לביהמ"ד של דושינסקי, ברחוב שמואל הנביא בירושלים, וישלם מיד את החוב. רבע שעה אחרי שהתעוררתי כבר שולם החוב. ראה זה פלא: כאבי השיניים נעלמו מיד ב"ה כלא היו.

זכתה אמי הצדקנית שלמחרת פטירתה כבר דאגה מלמעלה לסלק חוב כספי. תהא התעוררות זו לעילוי נשמתה, אלה בת הרב זלמן חיים הומינר, אחיו של הרה"צ ר' שמואל הומינר זצ"ל בעל 'עבד המלך'. יהי זכרם ברוך.

מה שצריכים לראות (להתעדן באהבתך, עלון 298)

למרו הגרש"ז אויערבך זצ"ל היה תלמיד, אברך בישיבה, והיה גר בשכונת קטמון בירושלים. יום אחד פונה האברך ואומר לגרש"ז "ברוך ה' מצאתי דירה בשכונת גאולה ומחר אנו עושים העברה". אומר לו ר' שלמה זלמן: "פלאי פלאים, ברוך ה' אני מגיע לשתות לחיים". קבעו לשעה 4:00.

בשעה 4:00 מגיע ר' שלמה זלמן, הבית היה מלא בארגזים. ובסלון שולחן עם ששה כסאות, בקבוק יין ומיני מאפה ... האברך מזמין את הגרש"ז לשתות לחיים ור' שלמה זלמן מבקש לראות קודם את המטבח... אחר כך ביקש לעשות סיור בחדרים ובמרפסות ורק לאחר שראה את כל הבית התיישב בסלון ושתה לחיים ... תוך כדי השתייה פנה התלמיד לרבי שלמה זלמן ואמר: "רבי, תורה היא וללמוד אני צריך. מדוע הרב ביקש לראות את הדירה, מה כל כך עניין את כבוד הרב איך נראה המטבח והמרפסת שירות וכו'?! אומר לו ר' שלמה זלמן: "אנחנו ירושלמים, וכידוע הירושלמים מפחדים מאוד מעין הרע. דע לך, כמו שאתה מאמין שעין הרע יכולה להזיק ולגרום צער, תאמין שמידה טובה מרובה ממידת פורענות פי חמש מאות, ועל ידי עין טובה כמה שפע וברכה אפשר לתת לזולת, ולכן היה לי ענין לסייר אצלך במטבח ולתת בו עין טובה שלא יחסר לכם כל טוב, אחר כך עברתי לחדרים ולמרפסות כדי להכניס בכל מקום ומקום עין טובה..."